

ת"פ 21073/11/17 - מדינת ישראל נגד מרדכי סקיזה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 21073-11-17 מדינת ישראל נ' סקיזה
תיק חיצוני: 57315/2017

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מרדכי סקיזה

החלטה

מונחת לפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום שהוגש נגדו נוכח העדר סמכות עניינית של בית משפט בישראל לדון בכתב האישום נשוא תיק זה, העדר סמכות שיפוט ספציפית לדון בעבירת חוץ בזיקה לסחר בכלי רכב וחלפים גנובים והגשת כתב האישום נשוא תיק זה ללא אישור היועץ המשפטי לממשלה, כפי שנדרש כאשר מדובר בביצוע עבירת חוץ.

רקע עובדתי ותמצית טענות הצדדים

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המונה שני פריטי אישום ומייחס לו ביצוע שתי עבירות של מסירת רכב לתיקון בשטחים בניגוד לסעיף 18, לפי סעיף 10(א)(6) לחוק הגבלת השימוש ורישום בחלקי רכב משומשים (מניעת עבירות), תשנ"ח-1998 (להלן: "החוק למניעת עבירות").

על פי עובדות כתב האישום, בתקופות הרלוונטיות לכתב האישום היה מר אבישר צביר, מכר של הנאשם, הבעלים הרשום של רכב מסוג שברולט הנושא לוחית זיהוי מס' 12-816-66 (להלן: "הרכב"). במסגרת הסכם כתוב, הועברה הבעלות בפועל ברכב לגב' הגר גולדשטיין, בת זוגו של הנאשם והשימוש וההחזקה הבלעדית ברכב היו של הנאשם ובת זוגו.

בהתאם לעובדת פרט האישום הראשון, ביום 26.12.2016 בשעה 11.00 או בסמוך לכך, מסר הנאשם את הרכב לתיקון במוסך בכפר א-לובן אשר מצוי בשטחי האחריות האזרחית הפלסטינית.

בהתאם לעובדת פרט האישום השני, ביום 05.02.2017 בשעה 10.30 או בסמוך לכך, מסר הנאשם את הרכב לתיקון במוסך בכפר א-לובן אשר מצוי בשטחי האחריות האזרחית הפלסטינית.

לטענת ב"כ הנאשם, העבירה המיוחסת לנאשם היא עבירה תחומה המוגבלת לטריטוריה מסוימת - שטחי הרשות הפלסטינית. משכך, אין לבתי משפט במדינת ישראל סמכות אקס טריטוריאלית לדון בעניין. ב"כ

הנאשם הפנה להוראת סעיף 2(א) לחוק לתיקון ולהארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה ושומרון- שיפוט עבירות ועזרה משפטית), תשס"ז-2007 (להלן: "החוק לתיקון ולהארכת תקש"ח"), לפיה לבתי המשפט במדינת ישראל סמכות לדון ישראלי על מעשה או מחדל שאירעו בשטחי המועצה הפלסטינית, באם המעשה או המחדל היו עבירות אילו אירעו בתחום השיפוט של בתי המשפט בישראל.

ב"כ הנאשם ציין כי ישראלי אשר מוסר את רכבו לתיקון במוסך בתל אביב, טיבה או אום אל פחם אינו מבצע עבירה פלילית. לפיכך, לדידו, לבתי המשפט בישראל לא קנויה הסמכות לדון ישראלי בשל מסירת רכב לתיקון בשכם או בכפר א-לובן בשטחי המועצה הפלסטינית.

עוד טען ב"כ הנאשם כי מדובר בעבירת חוץ לפי סעיף 7(ב) לחוק העונשין וכי לבית משפט ישראלי אין סמכות שיפוט ספציפית לדון בעבירות חוץ בזיקה לסחר בכלי רכב גנובים. לדידו, בהתאם להוראת סעיף 13(א)(4) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), דיני העונשין של ישראל יחולו על עבירות חוץ שבוצעו נגד רכוש המדינה, כלכלתה או קשרי התחבורה והתקשורת שלה עם ארצות אחרות. מטרתו של החוק למניעת עבירות היא מניעת סחר בכלי רכב וחלפים גנובים. משכך, אין עבירה זו נכללת בגדרי הרשימה המנויה בסעיף 13(א)(4) לחוק העונשין ואין לבתי המשפט בישראל סמכות שיפוט ספציפית לסוג זה של עבירות אשר מתבצעות מחוץ לגבולותיה.

נוסף לאלו, טען ב"כ הנאשם כי כתב האישום הוגש ללא אישור בכתב של היועץ המשפטי לממשלה, כנדרש בעבירות חוץ, בהתאם לסעיף 9(ב) לחוק העונשין.

לאור האמור לעיל, עתר ב"כ הנאשם כי כתב האישום שהוגש נגד הנאשם ימחק.

המאשימה טענה כי לבית המשפט סמכות עניינית ומקומית לדון בעבירות נשוא כתב האישום. אין מדובר בעבירות חוץ אלא בעבירות פנים, שכן האיסור הקבוע בסעיף 18א(ב1) לחוק למניעת עבירות הינו על פעולת מסירת הרכב (לשם תיקונו בשטחי הרשות הפלסטינית). אין הכרח כי המסירה תתבצע בשטחי הרשות הפלסטינית או מחוץ לשטחי מדינת ישראל. אדם יכול למסור רכב לתיקון במוסך המצוי בשטחי הרשות הפלסטינית, כשהמסירה עצמה מתבצעת בטחי מדינת ישראל. על כן, לדידה של המאשימה, עסקינן בעבירת פנים ולא בעבירת חוץ.

עוד טענו ב"כ המאשימה כי ב"כ הנאשם מפרש בצורה שגויה את סיפא סעיף 2 לחוק לתיקון ולהארכת תקש"ח. לדידם, ההקבלה שעשה ב"כ הנאשם ולמעשה שאל האם מסירת רכב לתיקון במוסך בתל אביב מהווה עבירה לפי חוקי מדינת ישראל ולכן, אין לבית משפט ישראלי סמכות שיפוט בעבירה זו - שגויה מיסודה. ההקבלה הנכונה צריכה להיות האם המסירה עצמה של רכב לתיקון בשטחי הרשות הפלסטינית - כאשר פעולת המסירה נעשתה בשטחי מדינת ישראל - תהווה עבירה לפי חוקי מדינת ישראל. התשובה לשאלה זו היא חיובית כי מסירת הרכב הייתה לשם תיקונו במוסך המצוי בשטחי הרשות הפלסטינית - דבר המהווה עבירה ולכן, לבתי המשפט בישראל סמכות שיפוט בעבירה זו, אף אם כל רכיבי העבירה בוצעו בשטחי הרשות הפלסטינית.

עוד הפנו ב"כ המאשימה להסכם הביניים הישראלי - פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה אשר אושרר על ידי מדינת ישראל במסגרת חוק יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (סמכויות שיפוט והוראות אחרות) (תיקוני חקיקה), תשנ"ו-1996. בהתאם לנספח IV להסכם הביניים, למדינת ישראל נתונה סמכות שיפוט פלילית ייחודית בגין עבירות המבוצעות בשטחי הרשות הפלסטינית ורצועת עזה על ידי ישראלים.

לאור האמור לעיל, עתרה המאשימה לדחות את בקשת הנאשם.

דין

כאמור, העבירות המיוחסות לנאשם הן עבירות של מסירת רכב לתיקון בשטחים בניגוד לסעיף 18, לפי סעיף 10(א)(6) לחוק הגבלת השימוש ורישום בחלקי רכב משומשים (מניעת עבירות), תשנ"ח-1998 (להלן: "החוק למניעת עבירות").

אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם לעניין העדר סמכות עניינית של בתי המשפט בישראל לדון בסעיף עבירה זה. קבלת טענה זו מרוקנת מתוכן את תכלית החוק למניעת עבירות, שכן לא יהיה ניתן לדון אדם על מעשיו לפי הוראת סעיף זה. דבר שההיגיון והשכל הישר מלמדים כי אינו סביר.

ב"כ הנאשם הפנה להוראת סעיף 2(א) לחוק לתיקון ולהארכת תקש"ח, לפיה לבתי המשפט במדינת ישראל סמכות לדון בישראלי על מעשה או מחדל שאירעו בשטחי המועצה הפלסטינית, באם המעשה או המחדל היו עבירות אילו אירעו בתחום השיפוט של בתי המשפט בישראל. לדידו, באם הנאשם היה מוסר את הרכב לתיקון בתוך שטחי מדינת ישראל, לא היה מדובר בעבירה פלילית ומשכך, לא ניתן להעמידו לדין בשל עבירה זו.

לא ניתן להקביל את נסיבות ביצוע העבירה לעבירה המתבצעת בתוך שטחי מדינת ישראל. הרכיב העובדתי של העבירה הינו מסירתו של רכב לתיקון בתוך שטחי הרשות הפלסטינית ולא בתוך שטחי מדינת ישראל. הכוונה המיוחדת של עבירה זו הינה כי הרכב יתוקן במוסך המצוי בשטחי הרשות הפלסטינית.

גם אם נניח כי נקביל את נסיבות ביצוע העבירה לעבירה שבוצעה בתוך שטחי מדינת ישראל, כך שפעולת המסירה תתבצע בתוך שטחי מדינת ישראל, על מנת שיוכל לתיקון במוסך המצוי בשטחי הרשות הפלסטינית, מדובר בעבירה. אין הכרח כי פעולת המסירה תתבצע רק בתוך שטחי הרשות הפלסטינית. ובכל מקרה, בנסיבות דנן, תחילת מעשה העבירה הינה בתוך תחומי מדינת ישראל. לולא היה מגיע הנאשם לגבול עם הרכב, לא יכול היה למסור אותו לתיקון במוסך המצוי בשטחי הרשות הפלסטינית. על כן, אין מדובר בעבירת חוץ, כטענת ב"כ הנאשם. משכך, אין צורך באישור בכתב של היועץ המשפטי לממשלה על העמדה לדין על עבירה זו.

למעלה מן הנדרש, אציין כי גם אם נניח שאכן מדובר בעבירת חוץ, הרי שאופי העבירה - בהתאם לתכלית החוק למניעת עבירות - מלמד על עבירה המבוצעת נגד כלכלת המדינה. לפיכך, דיני העונשין של מדינת ישראל יחולו עליה (ראה הוראת סעיף 13(א)(4) לחוק העונשין).

עוד אוסיף כי, כטענת ב"כ המאשימה, למדינת ישראל נתונה סמכות שיפוט פלילית ייחודית בגין עבירות

המבוצעות בשטחי הרשות הפלסטינית ורצועת עזה על ידי ישראלים. זאת, בהתאם לנספח IV להסכם הביניים הישראלי - פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה אשר אושרר על ידי מדינת ישראל במסגרת חוק יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (סמכויות שיפוט והוראות אחרות) (תיקוני חקיקה), תשנ"ו-1996.

לאור האמור לעיל, הנני דוחה את הבקשה.

ההחלטה תועבר אל הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב' תשע"ט, 31 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.